

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR REVOLUT BANK UAB GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-04-24 Nr. 429-134
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) prašymą išnagrinėti tarp jo ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2019 m. balandžio 4 d. pareiškėjas ir bankas sudarė mokėjimo paslaugų teikimo sutartį, kurios pagrindu pareiškėjui buvo atidaryta mokėjimo sąskaita (toliau – Sąskaita) ir teikiamos kitos mokėjimo paslaugos.

2025 m. rugsėjo 16–27 d. iš Sąskaitos buvo atlikti 52 kredito pervedimai (Ginčijami mokėjimai Nr. 1), kurių bendra suma 3 385 EUR, lėšų gavėjai *Paysafe Payment Solutions Ltd* (toliau – Gavėja Nr. 1). Nuo 2025 m. rugsėjo 27 d. iki 2025 m. spalio 1 d. iš Sąskaitos buvo atlikti 59 kredito pervedimai (Ginčijami mokėjimai Nr. 2), kurių bendra suma 3 297 EUR, lėšų gavėjai *Unionstar Ltd* (toliau – Gavėja Nr. 2) (toliau bendrai – Ginčijami mokėjimai).

2025 m. rugsėjo 25 d. pareiškėjas kreipėsi į banką su pranešimu, kad tapo sukčiavimo auka. Šiame pranešime pareiškėjas informavo, jog ginčija visus mokėjimus, atliktus Gavėjai Nr. 1 nuo 2025 m. rugsėjo 16 d. Pareiškėjas taip pat pranešime nurodė, jog pats atliko ginčijamus mokėjimus, tačiau jie yra atlikti neteisėtoms lošimo įstaigoms, o jis yra įtrauktas į apribojusių savo galimybę lošti asmenų registrą Latvijoje. Bankas susisiekė su pareiškėju siekdamas gauti daugiau informacijos apie situaciją ir išsiaiškinti, kodėl pareiškėjas toliau vykdė Gavėjai Nr. 1 skirtas mokėjimo operacijas. Pareiškėjas patikslino, kad tai nebuvo tiesioginis sukčiavimas, tačiau Gavėja Nr. 1 kazino veiklą vykdo neturėdama galiojančios azartinių lošimų licencijos Latvijoje, ir pakartojo, kad yra įtrauktas į Latvijos apribojusių savo galimybę lošti asmenų registrą, todėl pagal galiojančius teisės aktus azartinių lošimų bendrovė neturėjo teisės priimti jo lėšų. 2025 m. rugsėjo 27 d. bankas kreipėsi į Gavėjos Nr. 1 finansų įstaigą su prašymu padėti atgauti Ginčijamų mokėjimų Nr. 1 lėšas.

2025 m. spalio 1 d. pareiškėjas dar kartą susisiekė su banku, informuodamas, kad siekia papildyti savo pranešimą papildomais Ginčijamais mokėjimais Nr. 2 lėšų Gavėjai Nr. 2. Pareiškėjas dar kartą patvirtino, jog nurodyti kazino (Gavėja Nr. 1 ir Gavėja Nr. 2) veikia neteisėtai, nes priima mokėjimus iš asmenų, kurie yra įtraukti į apribojusių savo galimybę lošti asmenų registrą.

2025 m. spalio 2 d. bankas kreipėsi į Gavėjos Nr. 2 finansų įstaigą su prašymu padėti atgauti Ginčijamų mokėjimų Nr. 2 lėšas. 2025 m. spalio 30 d. bankas pateikė pareiškėjui atsakymą, tačiau pareiškėjas kreipėsi į banką, nurodydamas, kad jo negavo. 2025 m. lapkričio 4 d. banko atsakymas išsiųstas pakartotinai.

Pareiškėjas, nesutikdamas su banko atsakymu bei nurodydamas, kad bankas pasisakė tik dėl dalies ginčijamų mokėjimų, kreipėsi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo. Atsižvelgiant į tai, kad iš pateiktų duomenų nebuvo aišku, ar pareiškėjas, kreipdamasis į banką, kreipėsi dėl visų ginčijamų mokėjimų ir tuo pačiu reikalavimu, kurį nurodė Lietuvos bankui, jo kreipimasis buvo persiųstas bankui, kad pareiškėjas gautų atsakymą dėl jo keliamo reikalavimo.

2025 m. gruodžio 30 d. bankas pateikė pareiškėjui išsamų atsakymą, kad atsisako tenkinti pareiškėjo reikalavimus. Bankas atsiprašė, kad dėl žmogiškosios klaidos 2025 m. spalio 30 d. pareiškėjui pateikė atsakymą ne dėl visų jo ginčijamų mokėjimų.

Nesutikdamas su banko sprendimu, pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką ir reikalavo visų Ginčijamų mokėjimų sumų grąžinimo. Pareiškėjas kreipimesi į Lietuvos banką nurodė, jog visi ginčijami mokėjimai buvo neautorizuoti ir bankas turi grąžinti jam jų sumą.

Atsiliepime bankas nurodė nesutinkantis su pareiškėjo reikalavimu ir prašė jį atmesti. Bankas

teigė, kad Ginčijami mokėjimai buvo atlikti, autorizuoti ir įvykdyti šalių iš anksto sutartomis sąlygomis, todėl pareigos grąžinti pareiškėjui šių mokėjimų sumas bankas neturi. Pasisakydamas dėl *Revolut* programėlėje klientams sudarytos galimybės naudotis lošimų blokavimo funkcija, bankas paaiškino, kad šios funkcijos veikimas yra paremtas tarptautinių kortelių organizacijų schemose nustatytų (priskirtų) prekybininko kategorijos kodų, sietinių su lošimų veikla, pagrindais, t. y. *Revolut* programėlėje aktyvuota lošimų blokavimo funkcija blokuoja mokėjimo kortelėmis atliktas mokėjimo operacijas prekybininkams, kurie tarptautinių kortelių organizacijų schemose naudoja atitinkamus prekybininko kategorijos kodus, sietinius su lošimų veikla. Tačiau ginčijami mokėjimai buvo atlikti kaip kredito pervedimai, todėl, priešingai, nei atsiskaitant kortele, nėra naudojami prekybininko kategorijos kodai (MCC), todėl bankas techniškai negali automatiškai atpažinti ar riboti mokėjimų pagal gavėjo veiklos pobūdį.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas vartojimo ginčą, Lietuvos bankas neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų faktinėms aplinkybėms dėl Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų laikymosi ir (arba) vartotojo įtariamo galimo šių reikalavimų pažeidimo nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Šalių ginčas kilo dėl Ginčijamų mokėjimų sumų (3 385 EUR ir 3 297 EUR) negrąžinimo pareiškėjui pagrįstumo.

Ginčo šalis sieja sutartiniai mokėjimo paslaugų teikimo santykiai. Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Siekiant išspręsti šalių ginčą ir įvertinti pareiškėjo bankui keliamo reikalavimo pagrįstumą, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar: 1) Ginčijami mokėjimai laikytini autorizuotais; 2) bankas turi pareigą grąžinti pareiškėjui Ginčijamų mokėjimų sumas.

1. Dėl Ginčijamų mokėjimų autorizavimo

Iš bylos duomenų matyti, kad pareiškėjo bankui ir Lietuvos bankui nurodytos Ginčijamų mokėjimų atlikimo aplinkybės bei priežastys, dėl kurių pareiškėjas siekia ir (arba) reikalauja Ginčijamų mokėjimų sumų grąžinimo, yra nenuoseklios ir prieštaringos.

Atkreiptinas dėmesys, kad, kreipdamasis į banką dėl Ginčijamų mokėjimų, pareiškėjas teigė, jog pats atliko Ginčijamus mokėjimus, tačiau jie yra atlikti neteisėtoms lošimo įstaigoms, o jis yra įtrauktas į apribojusių savo galimybę lošti asmenų registrą Latvijoje. Vis dėlto vėliau pareiškėjas savo poziciją pakeitė ir antrą kartą kreipdamasis į Lietuvos banką teigė, kad visi atlikti Ginčijami mokėjimai buvo jo neautorizuoti.

Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokėjimo operacija laikoma autorizauta tik tada, kai mokėtojas duoda sutikimą ją vykdyti. Sutikimo vykdyti mokėjimo operaciją davimo sąlygos ir tvarka turi būti aptartos mokėtojo ir jo mokėjimo paslaugų teikėjo sudaromoje mokėjimo paslaugų teikimo sutartyje (Mokėjimų įstatymo 13 straipsnio 3 dalies 3 punktas ir 29 straipsnio 1 dalis). Jei mokėtojo sutikimo nėra, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota (Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 2 dalis).

Banko Privatiems klientams taikomų sąlygų, kurios laikomos neatskiriama ginčo šalių sutartinių santykių dalimi, 13 punkte nustatyta, kad: „*Tiesiog „Revolut“ programėlėje įveskite banko kodą ir sąskaitos, į kurią siunčiate pinigų, numerį (jei tai tarptautinis mokėjimas – BIC ir IBAN) ir vykdykite nurodymus. Mums gali prireikti paprašyti ir kitos informacijos.*“

Minėtame punkte taip pat yra įtvirtinta, kad klientai privalo įvertinti, ar pakankamai pažįsta asmenį, kuriam perveda pinigų: „*<...> Visada įsitikinkite, kad žinote asmenį, kuriam mokate. Jei kas nors kreipiasi į jus ir prašo atlikti mokėjimą, bet nesate tikri, kas jie yra ir už ką mokama, galite tapti sukčių auka.*“

Remiantis bylos duomenimis, Ginčijami mokėjimai buvo atlikti kaip kredito pervedimai. Nagrinėjamu atveju tam, kad įvykdytų Ginčijamus mokėjimus, pareiškėjas turėjo įvesti Gavėjų

duomenis, patvirtinti naujus naudos gavėjus ir patvirtinti mokėjimus suveddamas banko programėlės saugos kodą arba naudodamasis biometriniais duomenimis. Vadovaujantis banko pateiktais duomenimis, visi šie veiksmai buvo atlikti paties pareiškėjo, jam priklausančiu įrenginiu *Redmi* (23124RA7EO), juo pareiškėjas naudojasi iki šiol.

Nors pareiškėjas antro kreipimosi į Lietuvos banką metu pavadino Ginčijamus mokėjimus neautorizuotais, to, kad aktualiu laikotarpiu banko programėle ar jo mobiliuoju įrenginiu naudojosi ir Ginčijamus mokėjimus atliko ir patvirtino ne jis pats, pareiškėjas nei bankui, nei vėliau Lietuvos bankui neteigė ir to neįrodinėjo.

Iš pareiškėjo bankui teiktų paaiškinimų, kuriais jis grindė savo reikalavimą Gavėjoms atliktų Ginčijamų mokėjimų atžvilgiu, matyti, kad pareiškėjas teigė, jog Gavėjos neturėjo priimti jo mokėjimų, nes jis yra įtrauktas į apribojusių savo galimybę lošti asmenų registrą Latvijoje, tačiau to nesiejo su atliekant šiuos mokėjimus savo paties sąmoningai ir kryptingai atliktais veiksmais, kuriuos jis neneigė atlikęs ir būtent kurie Mokėjimų įstatymo kontekste ir šalių sutartiniuose santykiuose reiškė Ginčijamų mokėjimų autorizavimą.

Kitų byloje turimų duomenų visuma objektyvaus ir pakankamo pagrindo manyti, kad Ginčijami mokėjimai galėjo būti inicijuoti ir patvirtinti be pareiškėjo žinios, valios, sutikimo arba kitokio jo dalyvavimo, taip pat nesudaro.

Sprendžiant, ar Ginčijami mokėjimai laikytini autorizuotais, ar ne, remtis vien tik tuo, kad pareiškėjas epizodiškai pavartotojo sąvoką „*neautorizuoti mokėjimai*“, Lietuvos banko nuomone, būtų nepagrįsta, ypač todėl, kai pareiškėjas iš esmės neneigė atlikęs ir (arba) patvirtinęs Ginčijamus mokėjimus, o byloje turimų paaiškinimų visuma leidžia daryti išvadą, šią sąvoką pareiškėjas pavartojo ne siekdamas nurodyti ir (arba) pagrįsti, jog Ginčijami mokėjimai buvo atlikti be jo žinios ir (arba) sutikimo (t. y. ne ta prasme, kuria ji apibrėžiama Mokėjimų įstatymo kontekste), o bandydamas išnaudoti bet kokius sau palankius argumentus, galinčius padėti sugrąžinti mokėjimų sumas.

Įrodymų pakankamumo taisyklė civiliniame procese grindžiama vadinamąja tikėtinumo taisykle (tikimybių pusiausvyros principu). Kasacinio teismo jurisprudencijoje ne kartą pažymėta, kad įrodinėjimas civiliniame procese turi savo specifiką, – nenustatyta, kad išvadą apie tam tikrų faktų buvimą galima daryti tik tada, kai dėl jų egzistavimo absoliučiai nėra abejonių; išvadą apie faktų buvimą teismas civiliniame procese gali daryti ir tada, kai tam tikros abejonės dėl fakto buvimo išlieka, tačiau byloje esančių įrodymų visuma leidžia manyti esant labiau tikėtina atitinkamą faktą buvus, nei jo nebuvus.¹

Įvertinęs pirmiau nustatytas faktines aplinkybes ir ginčo šalių pateiktus paaiškinimus bei įrodymus, Lietuvos bankas daro išvadą, kad nagrinėjamu atveju objektyvaus ir pakankamo pagrindo pripažinti Ginčijamus mokėjimus neautorizuotais nėra, todėl toliau šiame sprendime šie mokėjimai bus laikytini autorizuotais.

2. Dėl banko pareigos grąžinti pareiškėjui Ginčijamų mokėjimų sumas

Vertinant, ar bankui, kaip pareiškėjo mokėjimo paslaugų teikėjui, kilo pareiga grąžinti pareiškėju Ginčijamų mokėjimų sumas, svarbu pažymėti, kad, vadovaujantis Mokėjimų įstatymu, autorizuotų Ginčijamų mokėjimų atveju bankas, kaip pareiškėjo (mokėtojo) mokėjimo paslaugų teikėjas, neturi imperatyvios pareigos grąžinti pareiškėjui šių mokėjimų sumų, nebent būtų nustatyta, kad bankas dėl nuo jo priklausiusių aplinkybių nepagrįstai ir (arba) netinkamai įvykdė šiuos mokėjimus ir (arba) jų neįvykdė.

Pagal Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalį, kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo paslaugų teikimo sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas (nagrinėjamu atveju bankas) negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo, nesvarbu, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant inicijavimą per mokėjimo inicijavimo paslaugos teikėją, lėšų gavėjo ar per lėšų gavėją, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Remiantis bylos duomenimis, Ginčijamų mokėjimų inicijavimas ir autorizavimas tuo metu, kai bankas gavo mokėjimo nurodymus vykdyti Ginčijamus mokėjimus ir priėmė juos vykdyti, pagal bendruosius išorinius požymius ir banko tuo metu turėtus duomenis atitiko ginčo šalių iš anksto sutartą pareiškėjo sutikimo vykdyti iš Sąskaitos inicijuotas mokėjimo operacijas davimo formą ir tvarką. Kaip ir nurodyta pirmiau, to, kad atliko ir (arba) patvirtino Ginčijamus mokėjimus, pareiškėjas neneigė.

Nei teisės aktai, nei šalių sudaryta mokėjimo paslaugų teikimo sutartis Ginčijamų mokėjimų

¹ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2008 m. rugpjūčio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-304/2008; 2009 m. kovo 16 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-101/2009 ir kt.

atlikimo metu nedraudė ir ligi šiol nedraudžia pareiškėjui naudotis Sąskaita ir atlikti mokėjimo operacijas.

Pažymėtina, kad Ginčijami mokėjimai buvo atlikti ne vienu metu, t. y. Ginčijami mokėjimai Gavėjai Nr. 1 buvo atlikti 2025 m. rugsėjo 16–27 d., o Ginčijami mokėjimai Gavėjai Nr. 2 – nuo 2025 m. rugsėjo 27 d. iki 2025 m. spalio 1 d. Iš banko pateiktų duomenų matyti, jog pareiškėjas, net ir 2025 m. rugsėjo 25 d. pranešęs bankui, kad nori susigražinti ginčijamų mokėjimų, atliktų Gavėjai Nr.1, lėšas, toliau tęsė jai skirtus mokėjimus. Be to, iš Ginčijamų mokėjimų pobūdžio ir jų dažnumo matyti, kad pareiškėjas sąmoningai siekė įsigyti lošimo paslaugas bei faktiškai jomis naudojosi. Šios aplinkybės, kompleksiskai vertinant bylos duomenų visumą, Lietuvos banko nuomone, liudija, jog nagrinėjamo ginčo atveju pareiškėjas aktyviai ir kryptingai siekė to, kad Ginčijami mokėjimai būtų faktiškai įvykdyti.

Įvertinus pirmiau nurodytas aplinkybes, objektyvaus ir pakankamo pagrindo teigti, kad, bankas, vadovaudamasis Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalimi, nepagrįstai priėmė vykdyti ir vykdė Ginčijamus mokėjimus, nėra.

Remiantis bylos duomenimis, bankas vykdė Ginčijamus mokėjimus, laikydamasis ginčo šalių iš anksto sutartų sąlygų ir tvarkos. Objektyvių duomenų, kurie leistų teigti, kad Ginčijami mokėjimai būtų buvę neįvykdyti ir (arba) būtų įvykdyti netinkamai ir (arba) kad Ginčijamų mokėjimų sumos nepasiekė Gavėjų, byloje neturima. Tokio pobūdžio pretenzijų pareiškėjas bankui taip pat nereikšė.

Ginčijami mokėjimai Gavėjai Nr. 1 buvo atlikti 2025 m. rugsėjo 16–27 d., o Ginčijami mokėjimai Gavėjai Nr. 2 – nuo 2025 m. rugsėjo 27 d. iki spalio 1 d. Pareiškėjas kreipėsi į banką dėl lėšų atgavimo dėl dalies Ginčijamų mokėjimų Nr. 1 – rugsėjo 25 d., o dėl visų likusių Ginčijamų mokėjimų kreipėsi spalio 1 d. Taigi, visų Ginčijamų mokėjimų atveju pareiškėjas kreipėsi į banką praleidęs Mokėjimų įstatymo 44 straipsnio 1 ir 2 dalyje nustatytus terminus², per kuriuos pareiškėjas, kaip mokėtojas, turėjo teisę atšaukti mokėjimo nurodymą vykdyti Ginčijamus mokėjimus. Taigi, pareiškėjo kreipimosi į banką metu pareigos ir (arba) galimybės atšaukti Ginčijamų mokėjimų vykdymą bankas nebeturėjo.

Pareiškėjas iš esmės savo reikalavimą bankui grindžia tuo, kad banką informavo apie tai, kad turi priklausomybę nuo azartinių lošimų, ir prašė imtis veiksmų, kad apsaugotų lėšas jo banko sąskaitoje. Pareiškėjas nurodo, kad bankas pareiškėjui net patvirtino, kad mokėjimo operacijų ribojimai pareiškėjui yra pritaikyti, tačiau pareiškėjas vis tiek turėjo galimybę atlikti Ginčijamus mokėjimus ir prarado lėšas.

Nagrinėjamo ginčo atveju, sprendžiant dėl banko atsakomybės už Ginčijamų mokėjimų įvykdymą, svarbu yra tai, kad Lietuvos Respublikos teisės aktai nenustato imperatyvios pareigos bankui tikrinti ir (arba) užtikrinti, kad atsiskaitymus mokėjimo kortelėmis iš banko klientų priimančios lėšų gavėjai tarptautinių kortelių organizacijų sistemose ir (arba) kitur pateiktų teisingą informaciją apie savo veiklą, įskaitant prekybininko kategorijos kodus.

Bankas savo klientams siūlo *Revolut* programėlės lošimų blokavimo funkciją, tačiau ir ji yra papildoma ir savanoriško naudojimo principais pagrįsta banko savo klientams sudaroma galimybė valdyti mokėjimo kortelėmis atliekamas mokėjimo operacijas, t. y. mokėjimo paslaugų teikimą reglamentuojantys teisės aktai nenustato mokėjimo paslaugų teikėjams, įskaitant banką, imperatyvios pareigos interneto banke ir (arba) mobiliojoje programėlėje įdiegti tokią funkciją.

Apibendrinant pirmiau minėtą informaciją, pabrėžtina, kad Lietuvos Respublikos teisės aktai neregamentuoja banko atsakomybės už jo kliento autorizuotas mokėjimo operacijas lošimų bendrovėms, net ir turint aiškią informaciją, kad mokėjimo operacijų lošimų bendrovėms vykdymas yra sąlygotas kliento priklausomybės, taip pat nenumato bankui pareigos tokių mokėjimo operacijų nevykdyti, jeigu jos yra patvirtintos šalių sutarta forma ir tvarka.

Atsižvelgdamas į pirmiau nurodytas aplinkybes, ginčo šalių Lietuvos bankui pateiktą informaciją ir įrodymus, objektyvaus ir pakankamo pagrindo teigti, kad bankas turėtų gražinti pareiškėjui Ginčijamų mokėjimų sumas, Lietuvos bankas nenustatė.

Nenustačius objektyvių aplinkybių, dėl kurių bankui kiltų pareiga gražinti arba atlyginti pareiškėjui Ginčijamų mokėjimų sumas, pagrindo laikyti pareiškėjo reikalavimą bankui pagrįstu ir jį tenkinti nėra, todėl pareiškėjo reikalavimas yra atmestinas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko

² Mokėjimų įstatymo 44 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokėjimo nurodymo negalima atšaukti po to, kai jį gauna mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas. To paties straipsnio 2 dalis nustato ankstesnį, negu 1 dalyje nustatytas, mokėjimo nurodymo neatšaukiamumo momentą, t. y. kad mokėjimo operacijos lėšų gavėjo ar per lėšų gavėją inicijavimo atveju, mokėjimo nurodymas negalimas būtų atšauktas po to, kai lėšų gavėjui duotas sutikimas atlikti mokėjimo operaciją.

sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (arba) teiginį³.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.